

בעניין: _____ עדואן

ת.ז. _____
מ.מ.פ. קלנדיה
המיוצג ע"י עו"ד האלה חורי ו/או אליהו אברם
ו/או הישאם שבאיטה ו/או זוהר יהלום
מהמוקד להגנת הפרט
מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

התובע

נגד

1. צבא הגנה לישראל
 2. משרד הבטחון
- המיוצגים ע"י פרקליטות מחוז ת"א
מדור אזרחי
רח' הנרייטה סולד 1, תל-אביב

הנתבע

מהות התביעה: נזיקית
סכום התביעה: 50,000 ש"ח

כתב תביעה מתוקן

1. התובע מתכבד בזה להגיש את תביעתו לביהמ"ש הנכבד באומרו כי כל הטענות נטענות זו לצד זו ו/או לחלופין ו/או במצטבר הכל בהתאם להקשר הדברים והידבקם, וכי כל הנספחים המצורפים לתביעה מהווים חלק בלתי נפרד הימנה.
2. התובע יליד שנת 1957, תושב מחנה הפליטים קלנדיה. עבד בזמן הרלוונטי לקרות האירוע באונר"א, ארגון של האו"ם לרווחת הפליטים.
3. נתבע מס' 1 הינו צבא המדינה הנתון למרות הממשלה ומורכב מחילות היבשה, הים והאוויר. השר הממונה על הצבא מטעם הממשלה הוא שר הבטחון נתבע מס' 2.
4. א. התובע יטען כי ביום 17.5.88 (להלן: יום האירוע), בסביבות השעה 8:30 בבוקר עת שהיה ברכוב הסמוך לביתו במחנה הפליטים קלנדיה, בתוך רכבו, פנו אליו שישה חיילים (שלוחת הנתבעים) והורו לו לרדת מהרכב. החיילים ביקשו מהתובע את תעודת הזהות. הוא מסר להם וכן הציג בפניהם כרטיס עובד אונר"א.
ב. החיילים טענו בפני התובע כי הוא מפר את העוצר המוטל במחנה. אך התובע ענה להם כי לא היתה הכרזה על עוצר ובנוסף לכך לעובדי האונר"א יש הרשאה לנוע בזמן עוצר, והוא עובד באונר"א.

- ג. לאחר מכן ביקשו החיילים מהתובע לקרוא למואזין של המסגד וביקשו מהמואזין כשהגיע להכריז על עוצר - וכן עשה.
5. לאחר הכרזת העוצר, שלושה מהחיילים לקחו את התובע לצד ליד רכבו. הם מסרו לו רימון יד וביקשו ממנו לאחר שלימדו אותו איך משתמשים בו, לזרוק אותו לתוך בית תושב המחנה. התובע סירב והניח את הרימון על האדמה. אז התחילו שלושת החיילים להרביץ לו. גם החיילים הנוספים הצטרפו לתובע והיכו אותו. המכות שקיבל התובע היו מאוד קשות. הוא הוכה בכל חלקי גופו בידיהם של החיילים ובקתות הרובים. החיילים ירו באויר לאחר מכן ירו בתובע כדורי גומי. אחד מהחיילים הצמיד את הרובה למותן הימני של התובע וירה. התובע נפל על האדמה. החיילים עזבו אותו וברחו.
6. התובע הובהל לבית החולים ע"י שכנו. הוא היה במצב רפואי קשה. איבד הרבה דם, איבד את ההכרה, קיבל טיפול רפואי ראשוני בבית החולים ברמאללה משם הועבר לבית החולים אלמוקאסד בירושלים שם אושפז לתקופה של 43 ימים, ושוחרר עם הוראות למנוחה למשך 15 יום. מצ"ב אישורים רפואיים מסומנים באותיות א' ו-ב'.
7. התובע הגיש תלונה בגין האירוע במשרדי הצלב האדום, אך לא הגיש תלונה לרשויות הצבא ו/או למשטרה מחוסר ידיעה כי קיימים גופים היכולים לטפל בפניות כגון דא. לתובע נודע כי רשויות הצלב האדום טיפלו בעניין בדרכם הסודית, אך לא נמסרו לו מימצאים כלשהם בגין טיפולם.
8. כעבור מספר שנים וביום 4.1.93 הגיע התובע לגשר אלנבי בדרכו לנסיעה לירדן. הוא עוכב בגשר נבדק בדיקה יסודית ומדוקדקת, ונעצר לארבעה ימים. במהלך מעצרו נחקר התובע אודות האירוע נשוא כתב התביעה. התובע נשאל אם הגיש תלונה כלשהי והוא ענה כי הגיש תלונה לצלב האדום. אחד החוקרים אמר לו כי עליו להגיש תלונה לגורמים אחרים, אך הוא לא פירט לאיזה.
9. ביום 8.1.93 הובא התובע בפני שופט ושוחרר בערבות של 1,000 ש"ח. התובע שילם את הסך הנ"ל, ושוחרר לביתו. מאז לא זומן למשפט. מצ"ב העתק מהקבלה על תשלום הערבות מסומן באות ג'.
10. בחודש אפריל 1994 פנה התובע לעמותת "המוקד להגנת הפרט" וביקש סיוע וטיפול בתלונתו להחזרת כספי הערבות וכן להגשת תביעת פיצויים בגין הפגיעה מהירי.
11. לאחר טיפול המוקד קיבל התובע את כסף הערבות חזרה. אך לבקשתו לקבלת חומר החקירה בתיק אשר נפתח בגין מעצרו נענה המוקד כי התיק שנשא מספר 2184/88 נסגר מחוסר עניין לציבור וכי משטרת רמאללה ביערה אותו בהתאם להנחיית מח"ק בנוגע לביעור תיקים. מצ"ב העתק מכתב משטרת רמאללה מסומן באות ד'.

12. ביום 15.1.95 פנה התובע באמצעות מיופית כוחו למשרד הבטחון בדרישה לפצותו בגין נזקיו אשר נגרמו לו כתוצאה מהירי אך דרישתו נדחתה על הסף בתגובת משרד הבטחון מיום 10.4.95.
מצ"ב העתק משני המכתבים מסומנים באותניות ה' ו-ו'.
13. א. כתוצאה מהירי נגרמו לתובע נזקים כבדים נפשיים, גופניים וכספיים. בנוסף לכאב וסבל נגרמה לו נכות מתמדת. הוא סבל וסובל היום מכאבים עזים מבלי שיואשם בביצוע עבירה כלשהיא.
- ב. בעקבות אירוע הירי וכתוצאה ממנו נותרו לתובע צלקת אנכית, שאורכה 11.5 ס"מ שקיימת בקו המרכזי של הבטן מעל לטבור וצבעה ורוד, וצלקת ששטחה 14.5X2 ס"מ, שקיימת בצד ימין של הבטן וצבעה חום בהיר, והיא שקועה מפני השטח מסביב. סימני התפרים בצורת צלקות נקודתיות קטנות נראים משני צדי הצלקת.
- ג. פירוט נכותו של התובע בתחום הכירורגיה הפלסטית מצוי בחוות דעתו של פרופ' דן מלר מיום 6.7.1997 (הרצ"ב כנספח ז' לכתב התביעה ומהווה חלק בלתי נפרד ממנו) ואשר לפיה הצלקות הנ"ל מהוות פגם אסתטי, ועל כן נפסקה לתובע דרגת נכות בשיעור 10% נכות לצמיתות.
14. התובע יטען כי הנתבעים אחראים על פיצוי ומכח אחריות שילוחית, ומכח העובדה כי הירי היה בלתי חוקי וללא הצדקה או מבלי שנגרמה סכנת חיים לשלוחי הנתבעים.
15. התובע יטען כי שלוחי הנתבעים פעלו שלא כדין כשירו בו ממרחק של "אפס" ופגעו בו ביריות ועקב התנכלויות שאין להם הצדקה או הסבר.
16. התובע יטען כי שלוחי הנתבעים התרשלו בעת שירו בתובע, ופגעו בו שלא כדין מכאן הנתבעים אחראים בגין מעשיהם.
17. התובע יטען כי הוא לא נשפט בגין עבירה כלשהי בין היתר בגין הטענות המועלות במכתבו של נציג הנתבעים (נספח ו'), וכי עובדה זו מוכיחה את נקיון כפיו של התובע ואת היות הירי בלתי חוקי ובלתי מוצדק.
18. להלן פרטי הנזקים אשר נגרמו לתובע עקב אירוע הירי:

נזקים מיוחדים

- א. הפסד שכר בעבר 4,500 ש"ח
- ב. הוצאות רפואיות בעבר 2,500 ש"ח
- ג. הוצאות עבור נסיעות בעבר 1,000 ש"ח

סה"כ נזקים מיוחדים 8,000 ש"ח

נזקים כלליים

42,000 ש"ח

כאב וסבל

42,000 ש"ח

סה"כ נזקים כלליים

50,000 ש"ח

סה"כ נזקים מיוחדים וכלליים

19. לאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לזמן את הנתבעים לדין ולחייבם לשלם סך של 50,000 ש"ח בצירוף ריבית והצמדה מיום הגשת הבתיעה ועד לתשלום בפועל.

ירושלים, היום 7 לחודש ספטמבר 1997.

האלה חורי, עו"ד
ב"כ התובע

לוט: חוות דעתו של פרופ' דן מלר

(ת.ש. 5927, מ"מ 19185)